2012-22-RE

CAUSA 2012-22-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 15-3-2013 relativa al recurs d'empara 2012-22-RE

Número de registre 485-2012. Recurs d'empara

Sentència del 15 de març del 2013

BOPA núm. 16, del 3 d'abril del 2013

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 6 de novembre del 2012, per la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra els autes del 27 de juliol del 2012 i del 17 d'octubre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, i més concretament, del dret a un procés degut, del dret al recurs, dels principis del contradictori, de la igualtat d'armes i de la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats i que anul·li les resolucions objecte de recurs, de tal manera que el Tribunal de Corts hagi de declarar l'admissibilitat del recurs formulat per aquesta part i decidir sobre el fons d'aquest litigi;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 21 de novembre del 2012;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 3 de desembre del 2012, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2012-22-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 18 de desembre del 2012, per la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 18 de desembre del 2012, per la representació processal dels Srs. Juan Rambla Nebot i Ricardo Badenes Barberà, en tant que apoderats mancomunats del Sr. Enrique Ulldemolins Viciano, únic beneficiari i membre director de la fundació d'interès privat de la República de Panamà, Fundación Totmon;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 18 de desembre del 2012, per la representació processal de la fundació de dret privat de la República de Panamà, Fundación Totmon;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

En el marc d'unes diligències prèvies incoades per uns presumptes delictes de coaccions, d'administració deslleial, de revelació de secrets i d'aixecament del secret bancari contra dos empleats de Mora Banc Grup, SA, el batlle instructor va dictar, el 8 de març del 2012, un primer aute en què requeria a l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA dipositar la totalitat de la cartera de valors de la Fundación Totmon a l'INAF i delegava la seva gestió, de manera provisional, a l'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA, d'acord amb les instruccions que es rebessin del beneficiari de la fundació i/o dels seus apoderats.

El 23 de març del 2012, el batlle instructor va modificar aquest aute i va acordar, mitjançant un segon aute, ordenar a l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA dipositar la totalitat de la cartera i valors de la Fundación Totmon al compte que aquesta tenia a l'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA, nomenant-la dipositària d'aquesta cartera de valors "fins a nova resolució d'aquesta Batllia o Tribunal competent, fent-los avinent que com a dipositaris no poden efectuar cap tipus de reintegrament ni transferències sobre l'esmentada cartera de valors, havent de conservar el dipositat així com els seus fruits, sense perjudici de les comissions i despeses adequades als usos i costums bancaris, mantenint les mesures acordades per Aute de data 8 dels corrents, en relació a la gestió i administració."

Segon

La representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA va formular sengles recursos d'apel·lació contra els dos autes esmentats.

Tercer

El 27 de juliol del 2012, el Tribunal de Corts va dictar un aute en què desestimava els dos recursos d'apel·lació i confirmava les resolucions impugnades per ser ajustades a Dret.

Efectivament, de manera substancial, el Tribunal de Corts declarava, en primer lloc, que la propietat dels fons de la Fundación Totmon no estava discutida, els béns són del querellant, i, en segon lloc, considerava que per tal com les mesures preventives impugnades no afectaven el patrimoni del querellat, sinó d'un tercer, que, a més, és precisament el beneficiari del patrimoni objecte de la mesura impugnada, cosa que podria comportar la inadmissió del recurs per manca d'interès legítim, no obstant això, i atès que tota causa d'inadmissió esdevé causa de desestimació procedia decretar la desestimació dels recursos esmentats.

Quart

La representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA va interposar un incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute dictat pel Tribunal de Corts, per considerar que vulnerava els seus drets a la jurisdicció, a un procés degut i al recurs i infringia els principis del contradictori, d'igualtat d'armes i de la presumpció d'innocència.

Cinquè

El 17 d'octubre del 2012, el Tribunal de Corts va dictar un aute mitjançant el qual desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Sisè

El 6 de novembre del 2012, la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA va

presentar un recurs d'empara contra els autes del 27 de juliol del 2012 i del 17 d'octubre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, i més concretament, del dret a un procés degut i del dret al recurs, dels principis del contradictori, de la igualtat d'armes i de la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part considera que s'ha vulnerat el seu dret a la jurisdicció per tal com, tot i ser part querellada en les diligències prèvies, el Tribunal de Corts va considerar que no estava legitimada per interposar un recurs d'apel·lació, ja que no tenia cap interès legítim. Així mateix, manifesta que el Tribunal de Corts tenia l'obligació de retenir la seva competència per avaluar l'extensa documentació aportada en autes, posteriorment als recursos d'apel·lació.

Efectivament, en aquesta causa consta que el Tribunal de Corts no va creure convenient valorar l'estat de salut del Sr. Enrique Ulldemolins Viciano, i les conseqüències que se'n derivaven, ja que va considerar que mitjançant aquesta pretensió aquesta part volia obtenir un pronunciament processalment impossible i amb la vulneració dels principis de contradicció i de defensa de l'altra part. Segons el parer del Tribunal de Corts, l'objecte dels recursos d'apel·lació eren les mesures cautelars contingudes en els autes del 8 de març del 2012 i del 23 de març del mateix any i no la capacitat o la incapacitat del Sr. Enrique Ulldemolins Viciano.

Ara bé, aquesta part al·lega que si bé és cert que l'apel·lació es formulava contra les resolucions cautelars de la Batllia, una part important de la seva motivació residia en els dubtes sobre la capacitat volitiva i intel·lectual d'aquesta persona.

Pel que fa a la documentació aportada, de manera inevitable, posteriorment ja que anteriorment no se'n tenia coneixement, són essencialment diligències judicials seguides davant un òrgan judicial espanyol, així com un informe mèdic forense que posa en evidència l'estat de salut real d'aquesta persona. Documentació que el Tribunal de Corts hagués pogut traslladar a l'acusació privada, sense vulnerar cap dels drets processals d'aquesta part.

El Tribunal de Corts hagués hagut de tenir en compte aquesta informació que demostrava que la querella criminal no havia estat formulada pel Sr. Enrique Ulldemolins Viciano o seguint les seves instruccions i que tampoc havia pogut ser ratificada per ell, la qual cosa hagués pogut implicar que la querella decaigués. Tanmateix, la finalitat de l'apel·lació no era obtenir aquest pronunciament, sinó avaluar les conseqüències de la validesa d'aquesta admissió sobre la mesura cautelar decretada.

Pel que fa a la legitimació d'aquesta part, el Tribunal de Corts declara que la manca d'interès de la part recurrent per formular l'apel·lació és evident. La legitimació de Mora Banc Grup, SA és totalment evident: Mora Banc Grup, SA és part en el procediment penal, ja que la querella es dirigeix contra ella, encara que sigui en condició de responsabilitat civil. El Tribunal de Corts per tal com va inadmetre els recursos d'apel·lació no ha entrat en el fons de l'assumpte, per tant, ha vulnerat el dret al recurs d'aquesta part. Aquesta inadmissió també contravé el principi del contradictori, perquè la mesura cautelar decretada per la Batllia va ser-ho inaudita parte. Així mateix pel que fa al principi de la presumpció d'innocència que el Tribunal de Corts sembla no creure procedent en aquesta causa, aquesta part discrepa totalment, ja que no només té un interès directe en el recurs, un interès econòmic, sinó que també pot tenir un perjudici d'imatge, atès que la mesura cautelar deixa entendre que aquesta entitat no hauria representat degudament els interessos confiats per la Fundación Totmon, la qual és distinta de la persona del Sr. Enrique Ulldemolins Viciano, ja que té una personalitat jurídica pròpia.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats i que anul·li les resolucions objecte de recurs, de tal manera que el Tribunal de Corts hagi de declarar l'admissibilitat del recurs formulat per aquesta part i decidir sobre el fons d'aquest litigi.

Setè

El 21 de novembre del 2012, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual demana, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per una manca manifesta de contingut constitucional en les seves al·legacions.

Segons el seu parer, de l'examen de les actuacions es desprèn que les resolucions impugnades no podien pronunciar-se sobre qüestions alienes al seu objecte que estava limitat, exclusivament, a la pretesa improcedència de la mesura cautelar, independentment de quina fos l'argumentació en què es fonamentés la seva petició. L'al·legació relativa a l'estat de salut del Sr. Enrique Ulldemolins Viciano es va presentar per primera vegada aprofitant l'apel·lació esmentada, sense haver-ho sotmès a la primera instància i sense haver interposat un recurs d'apel·lació contra l'aute d'admissió a tràmit de la querella en el moment processal oportú.

Per tant, el Tribunal de Corts no podia entrar a valorar aquesta qüestió.

Pel que fa a la manca de legitimació de la part recurrent, considera que tot i que aquesta part és la part querellada, els fons són d'un tercer i, per tant, aliens al seu patrimoni. Efectivament, l'article 194 del Codi de procediment penal estableix el dret al recurs contra les resolucions dels batlles instructors que afectin a mesures de caràcter econòmic, en aquest cas es tracta de mesures que afecten directament el patrimoni de l'encausat, però no al d'un tercer.

A més, convé destacar que el titular i beneficiari dels fons ha manifestat el seu descontentament envers la gestió de l'entitat bancària recurrent. Per tant, sense perjudici de la comissió dels eventuals delictes que se li imputen, el batlle instructor havia de prendre les mesures necessàries per garantir la conservació del patrimoni afectat. En aquesta fase no s'han vulnerat cap dels drets invocats.

Vuitè

El 3 de desembre del 2012, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Novè

El 18 de desembre del 2012, la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA va presentar un escrit d'al·legacions en què ratifica el contingut del seu escrit d'empara.

Així mateix, s'oposa a l'informe del Ministeri Fiscal i, més concretament, entre altres punts, contesta, en primer lloc, que l'admissió a tràmit de la querella no és recurrible i, en segon lloc, que l'article 194 del Codi de procediment penal no limita el caràcter econòmic de la mesura preventiva segons la condició o la qualitat de les parts. Per consegüent, el dret al recurs regulat en aquest

article té el mateix abast que el dret al recurs de l'article 10.2 de la Constitució i concerneix totes les parts al procés penal, sense cap discriminació entre elles.

També retreu al Ministeri Fiscal que per fonamentar la seva postura entri en el fons de l'assumpte, el qual no és l'objecte de l'examen d'aquest Tribunal Constitucional.

Per acabar, demana l'admissió d'aquest escrit i que es dicti una sentència d'acord amb les peticions formulades en l'escrit de recurs d'empara.

Desè

El 18 de desembre del 2012, la representació processal dels Srs. Juan Rambla Nebot i Ricardo Badenes Barberà, en tant que apoderats mancomunats del Sr. Enrique Ulldemolins Viciano, únic beneficiari i membre director de la fundació d'interès privat de la República de Panamà, Fundación Totmon, va presentar un escrit d'al·legacions en què al·lega que les mesures cautelars adoptades suposen una restricció de la llibertat de disposició dels fons, saldos i actius financers de la fundació esmentada i no dels de l'entitat bancària. La Batllia va fonamentar raonablement aquestes mesures cautelars, atès que compareixien els apoderats de l'únic beneficiari de la fundació i no la seva representació orgànica i/o apoderats.

En primer lloc, retreu a la part recurrent no haver interposat un recurs d'apel·lació contra l'admissió a tràmit de la querella presentada tant per aquesta part, com per la Fundación Totmon, malgrat que l'article 194 del Codi de procediment penal li oferia aquesta possibilitat.

En segon lloc, també li retreu haver contravingut les normes processals i haver al·legat en apel·lació fets que mai havia al·legat davant el jutge d'instrucció.

Així mateix, pel que fa a la vulneració dels principis del contradictori, d'igualtat d'armes i de la presumpció d'innocència, considera que les mesures cautelars objecte del litigi no es van adoptar

inaudita parte, ja que l'única propietària dels béns en qüestió era la fundació. La part recurrent va poder presentar recurs i aquest recurs no va ser objecte d'inadmissió, sinó que es va desestimar per manca de legitimació de l'entitat bancària; i, la presumpció d'innocència és un dret subjectiu reconegut a la persona imputada penalment i només es vulnera si es pronuncia una sentència condemnatòria sense prova de càrrec.

En conseqüència no s'ha vulnerat cap dels drets al·legats per la part recurrent, ja que s'ha seguit escrupolosament el procediment legalment previst i la contradicció i la igualtat d'armes han estat respectades absolutament.

Per acabar, aquesta part demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara, que declari que no s'ha vulnerat cap dret fonamental a la part recurrent i que la condemni a pagar les costes processals, incloent els honoraris d'advocat i de procurador d'aquesta part.

Onzè

El 18 de desembre del 2012, la representació processal de la fundació de dret privat de la República de Panamà, Fundación Totmon, va presentar un escrit d'al·legacions en què destaca que totes les parts han reconegut expressament i sense ambigüitats que els saldos i cartera de valors objecte de la mesura cautelar pertanyen únicament i exclusivament a aquesta fundació, amb independència del beneficiari de la fundació.

Per tant, no es pot haver vulnerat cap dret de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA; aquesta no pot pretendre que no se l'ha escoltat, ja que no té la legitimació que ve donada per l'objecte del procés, que no és altre que el traspàs dels fons, saldos i actius financers a un altre banc; tampoc pot pretendre que no ha pogut presentar un recurs.

Aquesta part afegeix que no va presentar un recurs d'apel·lació contra les admissions a tràmit de les querelles i, a més, ha demanat que el Tribunal de Corts es pronunciï sobre fets que no s'han sotmès mai davant la Batllia. Així mateix, en relació amb alguns d'aquests fets, destaca que la capacitat es presumeix sempre, llevat d'una declaració judicial d'incapacitat i aquesta es regeix per la llei personal de la persona a qui afecti.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest escrit i els documents que l'acompanyen, que tingui a la Fundación Totmon com a part a tots els efectes en aquest recurs d'empara i que segueixi les actuacions i que practiqui totes les notificacions amb la procuradora d'aquesta part.

Dotzè

El 16 de gener del 2013, el Ministeri Fiscal, la representació processal de la Fundación Totmon i dels Srs. Juan Rambla Nebot i Ricardo Badenes Barberà, respectivament, i, el 18 de gener del mateix any, la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat amb deteniment en els antecedents, en el seu escrit de formulació del recurs d'empara, l'entitat bancària recurrent al·lega que els autes del 27 de juliol del 2012 i del 17 d'octubre del mateix any del Tribunal de Corts, en desestimar, respectivament, el recurs d'apel·lació i l'incident de nul·litat d'actuacions per manca d'interès legítim per recórrer l'aute del batlle Instructor que decretava la mesura cautelar de "Requerir a l'entitat bancària MORABANC SA per tal que dipositi la totalitat de la cartera i valors de FUNDACION TOTMON a l'INAF" i "Delegar a l'entitat bancària CRÈDIT ANDORRÀ SA la gestió de manera provisional de la cartera de valors i saldos" (modificat posteriorment per un altre aute en què s'ordena a "MORABANC SAU, el dipòsit de la totalitat de la cartera de la FUNDACIÓ TOTMON al compte que la mateixa fundació té a l'entitat bancària CRÈDIT ANDORRÀ SA"), han vulnerat els seus drets a la jurisdicció, al procés degut i al recurs en els processos penals, a més dels principis de contradicció, de la igualtat d'armes processals i de la presumpció d'innocència.

Les infraccions denunciades s'haurien produït, segons el banc recurrent, com a conseqüència de dos fets: en primer lloc, perquè l'aute del 17 d'octubre del 2012 no respon a l'argumentació deduïda en l'incident de nul·litat d'actuacions, relativa a la necessitat d'analitzar les circumstàncies personals del Sr. Ulldemolins, únic beneficiari dels fons i fundador de la Fundación Totmon, relacionades amb una pretesa alteració de les seves capacitats cognitives. En segon lloc, la vulneració dels drets esmentats derivaria de la desestimació del recurs d'apel·lació contra la mesura cautelar i de l'incident de nul·litat d'actuacions com a conseqüència d'haver apreciat la manca d'interès legítim sense tenir presents els arguments al·legats pel banc recurrent en l'incident de nul·litat esmentat, relatius, d'una banda, al fet que, en ser part querellada en les actuacions incoades pel batlle instructor, com a responsable civil, tenia dret a tots els recursos i, d'altra banda, al fet que el trasllat del dipòsit a una altra entitat bancària afectava als seus interessos econòmics, ja que deixava de fer-se càrrec de les quantitats percebudes en qualitat d'entitat bancària dipositària dels fons de la fundació, a més dels perjudicis econòmics derivats de l'afectació de la seva imatge.

Plantejada en aquests termes la qüestió objecte d'enjudiciament, cal precisar d'entrada que els drets que el banc recurrent considera vulnerats –inclosos els principis d'igualtat d'armes processals i de contradicció, no explicitats a la Constitució però inclosos en el dret a un procés degut- s'han d'exercir dins, i no al marge, d'allò que preveuen les regles processals aplicables, de manera que cap retret d'inconstitucionalitat podria fer-se al Tribunal de Corts si hagués adoptat les dues decisions que el banc recurrent titlla d'inconstitucionals –la delimitació de l'objecte del recurs contra la mesura cautelar i la desestimació del recurs per manca d'interès legítim- de forma motivada, donant resposta a les peticions i a les al·legacions principals deduïdes pel banc recurrent, efectuant una interpretació i una aplicació jurídicament raonable i lògicament coherent de les regles processals aplicables i sense incórrer en errors materials patents.

Per resoldre aquest cas cal analitzar, doncs, si el Tribunal de Corts ha donat resposta a les peticions i a les al·legacions formulades, si ha motivat suficientment les seves decisions i si la seva motivació és jurídicament raonable, lògicament coherent i no està incursa en error material patent. I cal destacar també que, en estar implicat el dret d'accés a la jurisdicció entès en sentit estricte –i no com a compendi de tots els drets de l'article 10 de la Constitució, com sovint també se'l configura-, el Tribunal de Corts havia de tenir una cura especial en la interpretació, l'aplicació i la motivació de les seves resolucions, ja que així ho exigeix el caràcter nuclear que el dret d'accés té respecte de la resta dels drets de l'article 10 de la Constitució, en la mesura en què la possibilitat de poder portar davant un tribunal de justícia la defensa d'un dret o d'un interès legítim constitueix un prius lògic i jurídic a l'exercici de la resta d'aquests drets processals –entre altres resolucions, vegeu la sentència recaiguda en la causa 2009-4-RE del 14 de juliol del 2009- del Tribunal Constitucional.

Segon

Sobre l'al·legació relativa a la negativa del Tribunal de Corts a analitzar les circumstàncies personals del Sr. Ulldemolins a l'hora d'adoptar la mesura cautelar cal declarar, d'una banda, que en els autes impugnats el Tribunal de Corts ha posat clarament de manifest els motius de la seva decisió i, d'altra banda, que l'argumentació emprada no es pot titllar de jurídicament irraonable o de lògicament incoherent.

En efecte, el Tribunal de Corts considera que, sent l'objecte de la mesura cautelar el trasllat del dipòsit d'aquesta fundació a una altra entitat bancària, per prendre aquesta decisió no era necessari examinar la situació psíquica del Sr. Ulldemolins. Aquesta, segons el Tribunal de Corts, és una circumstància que pot ser rellevant pel que fa a les actuacions incoades pel batlle instructor, relacionades amb la querella penal, però resulten irrellevants per decidir si s'ha d'efectuar el trasllat dels fons i quina entitat provisionalment ha de ser-ne la seva dipositària.

Es pot discrepar o no d'aquesta argumentació, però és clar que la decisió està motivada, dóna resposta a la petició i a les al·legacions que la sustenten i el raonament seguit no és ni jurídicament irraonable ni lògicament incoherent.

Cal afegir, a més, que el banc recurrent tindrà ocasió de reiterar els seus arguments en relació amb les circumstàncies psicològiques del Sr. Ulldemolins en el marc de les actuacions relatives a la querella, de manera que, malgrat que no les ha pogut fer valer en relació amb la mesura cautelar podran ser portades davant un jutge o tribunal, és a dir, tindran accés a la jurisdicció i podran ser objecte d'un debat contradictori i en igualtat d'armes processals.

Tercer

El cas de la pretensió relativa a la manca d'interès legítim per recórrer l'aute que acorda la mesura cautelar és diferent.

D'entrada cal tenir present que aquesta decisió afecta directament al dret d'accés a la jurisdicció entès en sentit estricte, és a dir, al dret a portar davant un tribunal de justícia la defensa d'un dret a un interès legítim d'una determinada persona. En efecte, en el cas aquí enjudiciat, la desestimació del recurs per manca d'interès legítim impedeix portar a coneixement del Tribunal de Corts les

pretensions i les al·legacions dirigides a deixar sense efecte la decisió de traslladar el dipòsit a una altra entitat bancària i, en aquest cas, aquesta pretensió no es podrà tornar a portar davant de cap tribunal.

Certament, aquesta constatació no obliga, com és obvi, al Tribunal de Corts a admetre el recurs si concorren les causes per apreciar la manca d'interès legítim. A allò que si obliga l'afectació del dret constitucional a l'accés a la jurisdicció és, d'una banda, a evitar interpretacions excessivament rigoristes o formalistes de les regles que regulen l'accés a la jurisdicció per tal que el manteniment del bon ordre del procés no produeixi sacrificis desproporcionats d'un bé constitucional tan fonamental com és aquell de poder portar davant la justícia la defensa dels drets i dels interessos legítims dels ciutadans i, d'altra banda, obliga als tribunals a ser especialment curosos a l'hora de donar resposta a les peticions i a les al·legacions formulades i de motivar les decisions que barren el pas a la jurisdicció.

Doncs bé, en aquesta causa, el Tribunal de Corts en resoldre el recurs d'apel·lació motiva la manca d'interès per recórrer, al·legat per la contrapart i pel Ministeri Fiscal, amb aquestes escarides paraules: "les mesures preventives no afecten el patrimoni del querellat, sinó d'un tercer, que a més és precisament el beneficiari del patrimoni objecte de la mesura impugnada".

Davant aquesta motivació, en l'incident de nul·litat d'actuacions, l'actual recurrent en empara al·lega, com ja hem avançat, que és part querellada com a responsable civil en les actuacions de les quals porta causa la mesura cautelar i com a tal té dret a tots els recursos i, a més, té interessos econòmics afectats per la mesura cautelar, ja que deixa de percebre les quantitats que li corresponien com a dipositària, a banda de les que deriven dels perjudicis a la seva imatge i reputació com a entitat bancària.

En relació amb aquesta al·legació, l'aute del Tribunal de Corts es limita a reiterar que "les mesures preventives acordades pel Batlle Instructor no afecten al patrimoni del avui recorrent i alhora querellat, sinó precisament afecta al de la part apel·lada i alhora querellant, sent evident la manca d'interès directe per formular recurs."

Aquest Tribunal Constitucional no entra, perquè no li correspon, a enjudiciar si les al·legacions aportades pel banc recurrent corroboren o no l'existència d'un interès legítim per recórrer, però és clar que, atesa la cura especial que com hem dit ha de presidir en aquest cas les resolucions dels tribunals que poden afectar al dret constitucional a l'accés a la jurisdicció, la motivació de l'aute del

Tribunal de Corts del 17 d'octubre del 2012 pel que fa a la manca d'interès legítim resulta insuficient a la llum de les referides exigències del dret esmentat.

Aquesta constatació du a l'atorgament parcial de l'empara sol·licitada, a la declaració que l'aute del 17 d'octubre del 2012 del Tribunal de Corts que resol l'incident de nul·litat d'actuacions ha vulnerat el dret del banc recurrent a l'accés a la jurisdicció i a la retroacció de les actuacions al moment processal oportú per tal que el Tribunal de Corts adopti la decisió que estimi pertinent sobre l'existència o no de l'interès legítim per recórrer a partir d'una fonamentació que compleixi els requisits constitucionalment exigits pel dret d'accés a la jurisdicció tal i com s'ha exposat en aquest mateix fonament jurídic.

Aquesta declaració fa innecessària l'anàlisi de les altres vulneracions al·legades.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Atorgar parcialment l'empara sol·licitada per la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA.

Segon

Declarar que l'aute del 17 d'octubre del 2012 del Tribunal de Corts que resol l'incident de nul·litat d'actuacions ha vulnerat el dret d'accés a la jurisdicció de l'entitat bancària recurrent.

Tercer

Anul·lar l'aute del 17 d'octubre del 2012 esmentat i retrotraure les actuacions al moment processal oportú per tal que el Tribunal de Corts pugui adoptar la decisió que estimi pertinent sobre si l'entitat bancària recurrent té o no té interès legítim per recórrer a partir d'una fonamentació que compleixi els requisits constitucionalment exigits pel dret d'accés a la jurisdicció.

Quart

No es fa cap condemna en costes.

Cinquè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de l'entitat bancària Mora Banc Grup, SA, a la representació processal dels Srs. Juan Rambla Nebot i Ricardo Badenes Barberà, a la representació processal de la Fundación Totmon, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 15 de març del 2013.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat